

Prinsessan på ärten

(HC Andersen)

Det var en gång för länge sedan i ett land, som ligger långt borta. Där bodde en kung och en drottning med sin son. Kungen och drottningen började bli gamla och ville därför lämna över kronan till sin son prinsen, så han skulle bli landets kung. Det var bara ett problem, prinsen hade ingen fru, så vem skulle då bli landets drottning? Kungen pratade med sin son. Prinsen lovade då att han skulle rida ut i världen för att leta efter en fru. Drottningen förmanade då sin son att det måste vara en riktig prinsessa. Det lovade prinsen att tänka på.

Prinsen red ut i vida världen för att leta efter en fru, men ingenstans fann han henne. Efter att ha varit hemifrån länge återvände han hem. Han var jätteledsen att komma hem utan en fru. Även kungen och drottningen blev ledsna. Prinsen förklarade att så fort han hade funnit någon, som han trodde skulle passa så visade det sig att det inte var någon riktig prinsessa.

En kväll när kungen, drottningen och prinsen satt framför brasan och spelade ett sällskapsspel, utbröt ett fruktansvärt oväder. Det åskade, blixtrade och regnet öste ner. Det blåste upp till en riktig storm, en gren slog hårt mot fönstret. Det var riktigt kusligt.

– Vilken tur ätt vi är inomhus och har det varmt och skönt, sa kungen.

Just då hördes ett väldigt bultande på slottsporten.

– Vem kan det vara som är ute i det här ovädret, sa drottningen.

Strax därpå kom en betjänt in i rummet och meddelade att det stod en fruktansvärt våt och eländig flicka ute i hallen.

– Hon säger att hon är en prinsessa, sa betjänten.

Drottningen följde med betjänten ut i hallen och där stod en

ledsen flicka, som undrade om hon kunde få ligga över på slottet en natt. Hon berättade att hon hade gått vilse när det hemska ovädret hade brutit ut.

Drottningen frågade henne om hon verkligen var en riktig prinsessa. Vilket flickan lovade att hon var. Drottningen lovade henne att hon skulle få stanna över natten, men först skulle hon få torra kläder och något att äta. Drottningen gick själv för att göra i ordning gästrummet.

Hon bad tjänarna hämta tjugo madrasser och tjugo bolstrar. Sedan bäddade hon själv sängen, men allra underst la hon en liten ärtan.

Dagen därpå frågade de flickan hur hon hade sovit.

– Fruktansvärt dåligt!, sade flickan.

Det var som om det har legat en stor knöl i sängen.

– Jag är alldeles blå och brun över hela kroppen, sa flickan.

Då såg drottningen mycket nöjd och glad ut, för det måste ju vara en riktig prinsessa, som hade ett sådant ömtåligt skinn så hon kunde känna den lilla ärtan genom tjugo madrasser och tjugo bolstrar.

Då frågade prinsen om prinsessan ville gifta sig med honom och det ville hon gärna. Sedan blev det bröllop och så levde de lyckliga i alla dagar.

Undrar du vad det blev av den lilla ärtan? Jo det kan jag tala om för dig. Den kom till ett museum, och har ingen tagit den där ifrån, så finns den kvar än i dag.